Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :		Ἐξωτερικοῦ :	
Ἐτησία	δρ. 8,—	Ἐτησία . . .	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . .	» 4,50	Ἑξάμηνος. . .	» 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος . . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος — *Ἐν Ἀθήναις, 21 Ἰουλίου 1912* — *Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 34*

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÈS]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΣΤ' *(Συνέχεια)*

— Τῆς *Ὠβέρνης;* Ἤσθε στὴν *Ὠβέρνη*, ὅταν ἐναυάγησεν; ἠρώτησεν εἷς τῶν ὑπαλλήλων κάπως σαστισμένος.

— Μάλιστα, κύριε, ὑπέλαβεν ἡ κυρία Ζολλιέ· εἴμεθα ἴσως οἱ μόνοι ἐπιζῶντες τῆς φοβερᾶς ἐκείνης καταστροφῆς καὶ τὸ χρεωστοῦμεν εἰς αὐτὸν τὸν ὁποῖον ἀποκαλέσατε «ἀτζαμῆ»...

— Καὶ σᾶς ἐπῆρε ὁ *Μιστράλ;*

— Δηλαδή... πάλιν εἰς τὸν νέον σωτῆρά μας χρεωστεῖτε τὸ ὅτι ἐπανευρίσκετε τὸ πλοῖόν σας καὶ τὸν πλοίαρχόν του.

— Πῶς συνέβη αὐτό; διηγηθῆτέ μας, ἀνέκραξεν ὁ πρεσβύτερος τῶν ἐπισκεπτῶν, μὲ ὕφος εὐγενέστερον.

— Ὁ πλοίαρχος Μπερτρὰν θὰ σᾶς τὰ πῇ, διέκοψε ψυχρῶς ὁ Πέτρος. Εἶνε ἀκίνητος εἰς τὸ κρεββάτι του, ἀλλ' εἰμπορεῖ τοὐλάχιστον νὰ ὁμιλῇ.

— Ὁδηγήσατέ μας λοιπὸν νὰ τὸν ἰδοῦμε, εἶπεν ὁ ὑπάλληλος.

— Καργκασσού, διέταξεν ὁ Πέτρος· συνόδευσε τοὺς κυρίους αὐτοὺς εἰς τὸν πλοίαρχον Μπερτράν.

— Μάλιστα, καπετάνιο μου! εἶπεν ὑπερηφάνως ὁ Καργκασσού, τονίζων τὴν κλητικήν του, ὡς ἐὰν ἤθελε νὰ ραπίσῃ δι' αὐτῆς τοὺς δύο ἐκείνους αὐθάδεις.

Ἀλλ' αὐτοὶ ἐγέλασαν σαρκαστικῶς μὲ τὸν τίτλον, ὁ ὁποῖος ἐδόθη εἰς τὸν νέον. Τότε ὁ Καργκασσοὺ ἐσταμάτησεν ἐμπρός των, ἐσταύρωσε τὰ χέρια καὶ τοὺς εἶπε τονίζων μίαν - μίαν λέξιν:

— Μὴν κοροϊδεύετε τόσο δυνατά, τοῦ λόγου σας κύριοι, μὲ τὰ μακρυὰ μουστάκια! Ὅταν εἴδαμε αὐτὸ τὸ παιδὶ νὰ κρατῇ δώδεκα ἄντρες σὰν καὶ μᾶς μὲ τὸ βλέμμα του, καὶ μὲ τὸ ρεβόλβερ του νὰ σκοτώνῃ τὸν πιὸ τολμηρό, νὰ κυριεύῃ τοὺς ἑνδεκα ἄλλους καὶ νὰ τοὺς σώζῃ ἔπειτα ὅλους ἀπὸ τὴν πεῖνα καὶ τὴν ἀπελπισία, δὲν μποροῦσαμε παρὰ νὰ τὸν σεβασθοῦμε καὶ νὰ τὸν κάμουμε ἀρχηγό. Τοῦ λόγου σας βέβαια δὲν θὰ κάνατε τὸ ἴδιο, οὔτε θὰ κατεβάζατε στὴ βάρκα δεκαεπτὰ γυναῖκες πρὶν μπῆτε σεῖς. Ρωτῆστε τὲς κυρίες νὰ σᾶς τὰ ποῦν! Περιττὸ νὰ μὲ ἀγριοκυττάζετε! Δὲν ἀνήκω στὸ καράβι σας καὶ δὲν μπορεῖτε νὰ μὲ τιμωρήσετε. Καὶ ὅμως σὲ μᾶς ὅλους, καὶ προπάντων 's αὐτόν, χρωστᾶτε τὸ *Μιστράλ* σας! Ζήτω ὁ καπετάνιος μας Πέτρος!

Ἡ ζητωκραυγὴ ἐπανελήφθη ζωηρῶς ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου ἦσαν συναθροισμένοι οἱ ναυαγοί.

— Μὰ ποιὸς εἶσθε, κύριε; ἠρώτησεν εἷς τῶν ὑπαλλήλων τὸν Πέτρον, ὁ ὁποῖος δὲν τοὺς ἐφαίνετο πλέον «ἀτζαμῆς».

«Ἀπεχαιρέτησαν εὐσεβάστως τὸν πλοίαρχον...» (Σελ. 294, στ. α')

«Περιττὸ νὰ μὲ ἀγριοκυττάζετε...» (Σελ. 293, στ. 6')

— Ὁ πλοίαρχος θὰ σᾶς 'πῇ, ἀπεκρίθη ὁ νέος. Πήγαινε, Καργκασσοὺ· μ' εὐγένεια καὶ μὲ σεβασμό, ὁδήγησε τοὺς κυρίους.

— Μάλιστα, καπετάνιο μου!

Αὐτὴν τὴν φορὰ ὁ Μασσαλιώτης παρέσυρε τοὺς δύο ὑπαλλήλους εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ πλοίου.

Ὁ νεαρὸς πλοίαρχος ἱκανοποιεῖται.

Μετ' ὀλίγα λεπτά, ὁ Καργκασσοὺ ἐπανῆλθε καὶ παρεκάλεσε τὸν Πέτρον ἐκ μέρους τοῦ πλοιάρχου Μπερτρὰν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν καμπίναν του.

Ὁ Πέτρος ὑπήκουσε.

— Σ' ἐκάλεσα, νέε μου φίλε, τῷ εἶπεν ὁ κ. Μπερτράν, διὰ νὰ σοῦ ἐκφράσω ἐνώπιον τῶν ἀντιπροσώπων τῶν ἐφοπλιστῶν μας τὴν βαθεῖαν εὐγνωμοσύνην καὶ

τὸν ζωηρὸν θαυμασμόν· ποῦ αἰσθάνομαι διὰ σέ, τὸν ὑπὸ πολλὰς ἐπόψεις σωτῆρά μου. Θέλω νὰ τοὺς ξαναπῶ καὶ ἐμπρός σου, ὅτι ὁ οἶκος Ραβαὶ εἰς σὲ χρεωστεῖ τὴν σωτηρίαν τοῦ *Μιστράλ*. Χωρὶς νὰ εἶσαι ναυτικός, ἐκυβέρνησες τὸ πλοῖον καὶ τὸ ὡδήγησες ἀσφαλῶς εἰς τὸν λιμένα· καὶ χωρὶς νὰ εἶσαι ἰατρός, μ' ἐπεριποιήθης πληγωμένον καὶ μ' ἐθεράπευσες.

Καὶ στραφεὶς πρὸς τοὺς ἐπισκέπτας του, ἐξηκολούθησεν:

— Ἰδοὺ διατί, κύριοι, ἀρνοῦμαι νὰ δεχθῶ κάθε νέον πρόσωπον εἰς τὸ πλοῖον. Δὲν εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ λογοδοτήσω παρὰ μόνον εἰς τὸ Βουένος-Ἄϋρες. Ἐπεὶ θὰ συμβουλευθῶ τοὺς ἐφοπλιστάς μου. Ἐδῶ θὰ περιορισθῶ εἰς τὸ νὰ σᾶς ἀφίσω τὰ ἐμπορεύματα ποῦ ἔχω γιὰ σᾶς καὶ θὰναχωρήσω πάλιν μὲ τὸν νεαρόν μου ἀντικαταστάτην, ὁ ὁποῖος θὰ μᾶς ὁδηγήσῃ καλὰ εἰς τὸ Βουένος-Ἄϋρες ὅπως μᾶς ὡδήγησεν ὡς ἐδῶ.

— Ἄλλως τε θὰ πάρετε καὶ πιλότον, παρετήρησεν εἷς τῶν ὑπαλλήλων.

— Φυσικά. Βλέπετε λοιπὸν ὅτι δὲν μοῦ χρειάζεται κανεὶς ἄλλος.

— Αὔριο λοιπὸν στὰς ἕξ, νὰ στείλωμε τὲς μαοῦνες;

— Εἰς τὰς ὀκτὼ παρακαλῶ. Πρέπει νὰ νοιξῶμε τὸ ἀμπάρι καὶ νὰ ξεχωρίσωμε τὰ δέματα. Θὰ εἶνε ἕτοιμα ὅλα ὅταν θὰ φθάσουν ἡ μαοῦνές σας.

— Καὶ αὐτὴ ἡ μεγάλη βάρκα ποῦ σᾶς ἀκολουθεῖ, τί εἶνε; ἠρώτησεν εἷς τῶν ὑπαλλήλων.

Τὸ βλέμμα τοῦ πλοιάρχου ἐσταμάτησεν ἐρωτηματικὸν ἐπὶ τοῦ Πέτρου.

— Εἶνε ἡ φαλαινοθηρὶς τῆς *Ὠβέρνης*, ποῦ μᾶς ἔφερεν ὡς ἐδῶ, ἀπεκρίθη ὁ νέος. Εἶνε ἀεύθιστος καὶ εὐρύχωρος. Δὲν ἠμπορούσαμεν νὰ τὴν ἀναιβάσωμεν εἰς τὸ πλοῖον ἕνεκα τῶν διαστάσεών της· μᾶς ἠκολούθησε λοιπὸν ρυμουλκουμένη, ἀφοῦ ὁ ὡραῖος καιρὸς μᾶς τὸ ἐπέτρεψε.

— Τότε εἰμποροῦμεν νὰ τὴν ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν Ἑταιρείαν τῶν Μεσσαζερί, νὰ τὴν ἔχῃ ὡς ἀνάμνησιν τοῦ ὡραίου της ὑπερωκεανείου, εἶπεν ὁ πλοίαρχος.

— Βεβαίως, ἅμα φθάσωμεν εἰς τὸ Βουένος Ἄϋρες.

Οἱ δύο ὑπάλληλοι ἀπεχαιρέτησαν εὐσεβάστως τὸν πλοίαρχον καὶ ἀπῆλθον συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ νεαροῦ κόμητος. Τὸ ὕψος των τώρα ἦτο ἐντελῶς διαφορετικόν. Ὑπεσχέθησαν νὰ στείλουν νωπὰ τρόφιμα καὶ ἀπὸ τὰ θαυμάσια ἐκεῖνα ὀπωρικὰ διὰ τὰ ὁποῖα καυχᾶται ἡ Οὐρουγουάη.

Ὅταν ἔμεινε μόνος μὲ τὸν ἀσθενῆ του, ὁ Πέτρος τῷ διηγήθη γελῶν τὴν σκηνὴν ποῦ ἔγεινεν ἐπάνω μὲ τοὺς αὐθάδεις ὑπαλλήλους.

— Ἔτσι εἶνε ὅλοι οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἐφοπλιστῶν σας; ἠρώτησε.

— Σχεδόν, ἀπεκρίθη ὁ πλοίαρχος. Εἶνε οἱ κατώτεροι καὶ οἱ ἀσήμαντοι, ποῦ θέλουν νὰ κάνουν τὸν *καμπόσο*. Διὰ τοῦτο κρατῶ τὴν θέσιν μου ἐμπρός των καὶ δὲν ἀπευθύνομαι ποτὲ παρὰ εἰς τὸν οἶκον ποῦ ἀντιπροσωπεύουν. Ὅταν ὅμως βγαίνω ἔξω, ἔχω νὰ κάμω μὲ σοβαροὺς ἀνθρώπους, μεγάλης ἀξίας, ποῦ δὲν ἐνοχλοῦνται νὰ ἔλθουν εἰς τὸ πλοῖον παρὰ εἰς ἐκτάκτους περιστάσεις. Εἰς αὐτοὺς ἤθελα νὰ σὲ παρουσιάσω, διότι εἰμπορεῖ νὰ σοῦ φανοῦν χρήσιμοι. Ἀλλὰ δὲν θὰ εἰμπορέσω νὰ τὸ κάμω, παρ' ἀφοῦ γίνω καλά.

«Μαμμά! μαμμά! νὰ ὁ μπαμπᾶς!..»
(Σελ. 294, στ. γ)

— Εὐχαριστῶ πολύ, πλοίαρχε. Δόστε μου τώρα τὰς ὁδηγίας σας διὰ τὴν αὐριανὴν ἀκφόρτωσιν.

— Εἶνε περίπου διακόσια πενήντα δέματα. Ἰδοὺ ὁ κατάλογος. Βλέπεις ἐδῶ τὸ εἶδος τοῦ καθενός, τὸν ἀριθμόν, τὴν μάρκαν. Ἀδύνατον νὰ γίνῃ λάθος, ὅταν προσέχῃ κανείς. Οἱ ναῦται μου ξέρουν νὰ στήσουν τὸ βίντσι καὶ νὰ τὸ μεταχειρισθοῦν. Θὰ τοὺς ἐπιβλέπῃς. Πάρε καὶ τὰ κλειδιὰ τῆς ἀποθήκης.

— Θὰ τάφίσω ἐδῶ μὲ τὰ χαρτιὰ καὶ θὰ ἔλθω νὰ τὰ πάρω ὅταν εἶνε ὥρα.

ΚΕΦΑΛΙΟΝ ΛΖ'

ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΚΑΙ ΜΕΤΡΙΟΦΡΟΣΥΝΗ

Εἰς τὸ Βουένος - Ἄϋρες

Ἀπέπλευσαν τὴν ἑπομένην. Τώρα δὲν εὑρίσκοντο πλέον εἰς θάλασσαν ἀλλ' εἰς ποταμόν· διέσχιζαν τὸ Ρίο ντε-λα-Πλάτα.

Ἡ κυρία Ζολλιὲ καὶ ἡ κόρη της ἠμποροῦσαν νὰποβιβασθοῦν εἰς τὸ Μοντεβιδέον καὶ νὰ φθάσουν εἰς Βουένος-Ἄϋρες ἐντὸς ὀλίγων ὡρῶν, μὲ κανὲν ἀπὸ τατμόπλοια τὰ ὁποῖα πηγαίνουν καθημερινῶς ἀπὸ τὴν μίαν πόλιν εἰς τὴν ἄλλην. Ἀλλ' ἀφ' ἑνὸς δὲν εἶχαν εὐπαρουσίαστα ἐνδύματα, ἀφ' ἑτέρου τὸ ἐθεώρουν ἀγνωμοσύνην νὰ ἐγκαταλείψουν τὸν νεαρὸν των σωτῆρα.

Ἐπεφόρτισαν μόνον ἕνα ὑπάλληλον νὰ στείλῃ ἀπὸ τὸ Μοντεβιδέον ἓν τηλεγράφημα εἰς τὸν κύριον Ζολλιέ.

Ἡ ἐκφόρτωσις τῶν ἐμπορευμάτων εἶχε γίνῃ αἰσίως καθὼς καὶ ἡ ἔξοδος ἐκ τοῦ λιμένος. Τὸ τέλος τόσων δοκιμασιῶν ἦτο ἐγγύς...

Ὁ Πέτρος, μὲ κάποιαν πεῖραν τώρα πλέον, δὲν ἐφοβεῖτο διὰ τὴν νέαν ἀγκυροβολίαν, ἡ ὁποία ἄλλως τε θὰ ἐγίνετο ὑπὸ τὰς καλλιτέρας συνθήκας.

Ἐνῷ διήρχοντο πλησίον τοῦ ὑπερωκεανείου «Γαλλία» τῆς Ἑταιρείας τῶν Μεσσαζερί, ὁ Πέτρος παρετήρησεν ὅτι οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ ναῦται ἀνεγνώρισαν τὴν φαλαινοθηρίδα, τὴν ὁποίαν ἐρρυμούλκει ὁ «Μιστράλ».

Ἔκαμναν ζωηρὰς χειρονομίας, ἐκύτταζαν μὲ τὰς ὀπτρας των, ἐφαίνοντο συγκεκινημένοι.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ὁ Πέτρος ἔπαυσε νὰ τοὺς προσέχῃ, ὡς ἔχων πρὸς τὸ παρὸν νὰ φροντίσῃ περὶ ἄλλων.

Ἀναγγελθεὶς ὑπὸ τοῦ οἴκου Ραβαί, ὁ «Μιστράλ» ἀνεμένετο καὶ μόλις ἀγκυροβόλησε, περιεκυκλώθη ὑπὸ πλήθους λέμβων καὶ φορτηγίδων.

Ἔξαφνα ἡ Ἑλένη ἀνέκραξε περίχαρις:

— Μαμμά! μαμμά!.. Νὰ ὁ μπαμπᾶς! ἐκεῖ-πέρα, στὴ βάρκα τὴν πράσινη καὶ ἄσπρη! Τί εὐτυχία!..

Ἀντηλλάχθησαν στοργικὰ νεύματα ἀλλὰ μόνον μακρόθεν. Ὁ Πέτρος, ὀλίγον μελαγχολικός, ἐσυλλογίσθη τὸν πρῶτον αὐτὸν ἐγγίζοντα χωρισμόν, προμήνυμα ἑνὸς ἄλλου μακροτέρου.

Ἠγάπα πολὺ τὰς δύο του φίλας, τὰς εἶχε συνηθίσῃ καὶ τῷ ἐφαίνετο σκληρὸν νὰ τὰς ἀποχωρισθῇ.

Ἡ προσοχή του εἱλκύσθη τώρα ἀπὸ μίαν κομψὴν λέμβον, τὴν ὁποίαν δέκα κωπηλάται ἔκαμναν νὰ πετᾷ ἐπὶ τῶν ὑποκιτρίνων ὑδάτων τοῦ Ρίο ντε-λα-Πλάτα.

Ἡ λέμβος αὐτὴ τῷ ὑπενθύμισε τὴν ἄλλην ἐκείνην διὰ τῆς ὁποίας εἶχεν ἀποβιβασθῇ εἰς τὸ Ρίον-Ἰανέϊρον μὲ τὸν ἀγαπητόν του πλοίαρχον Δελάρζ.

Τῳόντι, ἦτο λέμβος τῆς «Γαλλίας», τῆς ὁποίας ἐπέβαινον ὁ ὑποπλοίαρχος καὶ δύο ἀξιωματικοί.

Διερχόμενοι, ἐκύτταξαν τὴν φαλαινοθηρίδα, ἡ ὁποία ἔφερε μὲ γράμματα μαῦρα ἐπὶ λευκοῦ τὸ ὄνομα «Ὠβέρνη». Πλησιάσαντες ὅσον ἠμποροῦσαν περισσότερον τὸ ἰστιοφόρον, ἐφώναξαν:

— Μπορεῖ κανεὶς ἀπὸ τὸ πλοῖόν σας νὰ μᾶς πληροφορήσῃ διὰ τὴν φαλαινοθηρίδα ποῦ ρυμουλκεῖτε;

— Μάλιστα, κύριοι, ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος. Εἶνε τῆς *Ὠβέρνης*. Δεκατρεῖς ἐπιζοῦν ἀπὸ τοὺς ἑκατὸν τόσους ποῦ ἐπεβιβάσθησαν εἰς αὐτὴν κατὰ τὸ ναυάγιον.

— Εἰμπορεῖτε νὰ μᾶς δεχθῆτε καὶ νὰ μᾶς δώσετε λεπτομερείας; Εἶμαι ὁ Φερούλ, ὁ ὑποπλοίαρχος τῆς «Γαλλίας». Οἱ κύριοι αὐτοὶ εἶνε οἱ ἀξιωματικοὶ Ζανὶ καὶ Πριορέ.

— Εὐχαρίστως, κύριοι, μόλις τὸ ἐπιτρέψῃ ἡ Ὑγειονομικὴ Ὑπηρεσία, θὰ σᾶς δεχθῶμεν καὶ θὰ σᾶς ἐποῦμε ὅ,τι ἐπιθυμεῖτε νὰ μάθετε.

(Ἕπεται συνέχεια)

Το Τριφυλλι

Παράμερα, στὸ περιβόλι, εἶχε φυτρώσει ἓν ἀγριόχορτο· ὁ περιβολάρης δὲν τὸ πρόσεξε, οὔτε κανένα πόδι φονικὸ εἶχε πάει ἴσα μ' ἐπεῖ γιὰ νὰ τὸ πνίξῃ· οὔτε κανένα ζοῦδι, κάμπια, σκουλήκι, σαλιγκάρι τῶχε πάρει μυρουδιὰ γιὰ νὰ τὸ φάῃ. Μαζὶ μὲ τὰ εὐγενικὰ φυτὰ μεγάλωνε κι' αὐτό, στὸ λιγοστὸ του τόπο, παίρνοντας λίγο ἀπὸ τὸ χῶμα τους, λίγο ἀπ' τὸ νεράκι τους, λίγο ἀπ' τὸν ἀγέρα τους, δίχως κανένα νὰ πειράζῃ, φτωχὸ φυτό, γεννημένο ἀπὸ τὴν τύχη ποῦ γεννάει τὶς ζωές, ἀναθρεμμένο μοναχό του, δίχως κανένας νὰ τὸ σπειρῃ, οὐδὲ νὰ τὸ ποτίσῃ, οὐδὲ νὰ τὸ σκαλίσῃ καὶ νὰ τὸ περιποιηθῇ.

Σὰν ἤρθ' ἡ ὥρα τους κι' ἄνθισαν τ'ἄλλα τὰ φυτά, ἄνθισε κι' αὐτό, ἕνα χλωμὸ μικρὸ λουλοῦδι,—φτωχικὸ καὶ τὸ λουλοῦδι του, ἀλλὰ μυρουδάτο.

Μιὰ γλυκειὰ εὐωδιὰ ἐρχόταν ἀπὸ κάπου-ἐκεῖ κοντὰ δίχως νὰ φαίνετ'ἀπὸ ποῦ, ξεχωριστὴ ἀπ' τὰ τριαντάφυλλα, τοὺς κρίνους, τὶς βιόλες, τὶς ἀγράμπελες· ἦταν ἀπ' τὸ φτωχὸ τριφύλλι.

Ἡ κόρη τοῦ σπιτιοῦ γονάτισε μπροστὰ στὸ φτωχολούλουδο, ἔκοψε προσεκτικά, μὲ τὰ διαμαντοστολισμένα δάχτυλά της τ' ἀνθισμένα του κλωνάκια καὶ τἄβαλε στὸ ἀσημένιο τὸ βαζάκι.

Ἐκεῖνο τὸ πρωὶ δὲν ἔκοψε κανὲν ἄλλο πλούσιο ἄνθος· μόνο τὸ τριφύλλι ἐστόλισε τὴ σάλα, τὸ τριφύλλι τὸ φτωχὸ καὶ τ' ὀρφανὸ ποῦ μόνο του ἔγεινε λουλοῦδι, μὲ τὴ δουλειά του καὶ μὲ τὴν ταπεινοσύνη του.

Κι' ὕστερ' ἀπὸ 'μέρες, σὰν ἐμαράθη στὸ βαζάκι κι' ἔγεινε πιὸ κίτρινο, ἡ εὐωδία του δὲν ἐχάθη· ἀκόμη μοσκομύριζε ὁ τόπος ἀπὸ τὸ μυρωδάτο λείψανο. Ἔτσι, σὰν τὸν καλὸν ἄνθρωπο ποῦ κι' ἂν πεθάνῃ ἡ ἀνάμνησί του ζῇ, καὶ τὸν σχωρνᾶνε.

ΕΨΙΛΟΝ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Το Αεροπλανον

Ἀγαπητοί μου,

ΕΤΑΕΙ... πετάει... ὁ Καμπέρος!

Τὰ δακτυλάκια σας πρέπει νὰ ὑψωθοῦν, διότι ἀλλοιώτικα χάνετε.

— Πετάει... πετάει... ὁ Ἀργυρόπουλος!

— Πετάει!

— Πετάει... πετάει... ὁ Καραμανλάκης.

— Πετάει!

— Πετάει... πετάει... ὁ Ἀρνιώτης!

Χμ! ἐδῶ ἄλλα δακτυλάκια θὰ μείνουν, ἄλλα θὰ ὑψωθοῦν, ἀλλὰ κανεὶς δὲν θὰ χάσῃ. Ἂν ὁ Ἀρνιώτης δὲν πετᾷ, ἔχει ὅμως ὕδρο-ἀεροπλάνον καὶ εἶνε—τίτλος ἀναφαίρετος πλέον!—ὁ πρῶτος Ἕλλην ἀεροπόρος... ποῦ ἐδοκίμασε νὰ πετάξῃ.

Ἀλλὰ οἱ ἄλλοι ποῦ εἴπαμεν, πετοῦν. Ὤ, βεβαιότατα! Ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς εἶδαν νὰ διασχίζουν τὸν ἀέρα μὲ τὰ τεχνητά των πτερά, καὶ ἄνθρωποι αὐτοί, χερσαῖοι ἢ τὸ πολὺ-πολὺ θαλάσσιοι, νὰ μεταβάλλωνται ἔξαφνα εἰς γιγαντιαῖα πτηνά, ὅπως τὸ εἶπε, καθὼς λέγουν, καὶ ἡ μητέρα τοῦ Καμπέρου: «Ἄχ, ἕνα παιδὶ εἶχα κι' ἐγὼ καὶ μοῦγεινε πουλί!..» Καὶ εἶνε τρεῖς πρὸς τὸ παρὸν εἰς τὰς Ἀθήνας οἱ ἱπτάμενοι ἄνθρωποι, καὶ μὲ τὸν Ἀρνιώτην...τρεῖς ἡμισυ. Ὤ, μὰ εἶνε πολλοί! Γιὰ φανταστῆτε! Προχθὲς ἀκόμη, ὅταν ἐδιαβάζαμεν εἰς τὰς ἐφημερίδας διὰ τὰ θαύματα τῆς ἀεροπλοΐας ποῦ ἐγίνοντο εἰς τὴν Εὐρώπην, διὰ τὴν καταπληκτικὴν αὐτὴν κατάκτησιν τοῦ ἀέρος, ἐλέγαμεν: «Ὁπότε θἀξιωθοῦμε καὶ 'μεῖς νὰ τὰ ἰδοῦμε εἰς τὴν Ἑλλάδα!.. Νὰ κάνῃς ἔτσι τὸ κεφάλι σου καὶ νὰ βλέπῃς ἔξαφνα νὰ περνᾷ ἀπὸ πάνω σου ἓν ἀεροπλάνον ἢ ἓν ἀεροπλοιον!»

Νά το τώρα! Ἐκεῖ ποῦ κάθημαι ἥσυχος εἰς τὸ γραφεῖον μου, ἀκούω ἕνα παράξενον κρότον, σὰν νὰ ἔρχεται ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Ἐξαφνίζομαι, δὲν ξεύρω τί εἶνε, ἀλλὰ φωναὶ ἀπὸ τὸν δρόμον μὲ πληροφοροῦν;

— Τὸ ἀεροπλάνο! τὸ ἀεροπλάνο!

Τρέχω εἰς τὸ παράθυρον, ὑψώνω τὸ κεφάλι καὶ βλέπω τὸ γιγαντιαῖον πουλὶ νὰ περνᾷ. Τί θαυμασία πτῆσις! Κάμνει μίαν μεγάλην στροφὴν καὶ διευθύνεται ἴσα πρὸς νότον. Ὤ! τί εὐτυχισμένος, τί μακάριος θὰ εἶνε ὁ ἄνθρωπος ποῦ κάθεται εἰς τὴν ράχιν του! Μίαν στιγμὴν ποῦ περνᾷ ἀπ' ἐμπρός μου, τὸν διακρίνω καλά. Καὶ τὸν ζηλεύω! Πῶς ἤθελα νὰ πετῶ ἔτσι κ' ἐγώ, διακόσια μέτρα ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν ἀνθρώπων! Φεύγει τώρα, ἀπομακρύνεται, μικραίνει. Ὁ κρότος τῆς ἕλικος ποῦ ἀντηχοῦσεν ἀπὸ ἐκεῖ πάνω, δὲν ἀκούεται πλέον. Εἰς τὸν ἡσυχον ἀέρα τοῦ ροδοχρόου δειλινοῦ, τὸ ἀεροπλάνον εἶνε τώρα ὡς μία μαύρη κηλίς. Προσπίπτει εἰς τὸ κομμάτι τοῦ οὐρανοῦ τὸ σφηνωμένον ἀναμέσον εἰς τοὺς λόφους τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τοῦ Ἀστεροσκοπείου. Πηγαίνει εἰς τὸ Φάληρον. Ὀλίγον ἀκόμη, καὶ δὲν φαίνεται πιότε. Ἐπέρασε μίαν στιγμήν, μᾶς κατέπληξε, μᾶς ἐθάμβωσε, μᾶς ἐγοήτευσε, κ' ἐχάθη...

Πόσοι τὸ ἐκύτταζαν! Ὁ κρότος καὶ αἱ φωναὶ εἶχαν κάμῃ τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἐξορμήσουν εἰς τὰ παράθυρα, τὰ μπαλκόνια, τὲς ταράτσες. Ὅλα τὰ μάτια γυρισμένα πρὸς τὰ ἐπάνω μὲ θάμβος καὶ μὲ χαρά. Τί ὡραῖον, τί μεγάλον θέαμα! Ποίαν ὑπερηφάνειαν αἰσθάνεται ὁ ἄνθρωπος διὰ τὴν κάτακτησιν, τὴν νίκην αὐτὴν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ πόσον φθονεῖ τὸν ἀεροπόρον, ὁ ὁποῖος ἐμφανίζεται ἔξαφνα εἰς τόσον ὕψος, βασιλεὺς τοῦ ἀέρος, προκαλῶν τὸν ἀετόν! Ἐκείνην τὴν στιγμήν, ὁ πόθος ὅλων τῶν θεατῶν εἶνε νὰ πετάξουν καὶ αὐτοί. Ἂν ὁ ἀεροπόρος κατήργετο ὡς τὸ παράθυρά μας ζητῶν συνεπιβάτην, κανεὶς δὲν θὰ ἐδίσταζε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Διότι κανεὶς ἐκείνην τὴν στιγμὴν δὲν συλλογίζεται τὸν κίνδυνον, ἀλλὰ μόνον τὴν ἀπόλαυσιν καὶ τὴν δόξαν.

— Ἄχ! τί ὡραῖα ποῦ θὰ εἶνε νὰ ταξειδεύῃ κανεὶς ἔτσι! ἤκουσα νὰ λέγῃ ἡ ἀντικρυνὴ δεσποινίς.

— Νὰ σ' ἔπαιρνε, πήγαινες; τὴν ἠρώτησε μία φίλη της.

— Ἀκοῦς ἐκεῖ! καὶ θέλει ρώτημα;

— Κι' ἂν ἔπεφτες;

— Ἀπὸ κεῖ-πάνω; Δὲ μὲ μέλει! Ἂς πατοῦσα ἔτσι μιὰ φορά, κι' ἂς πέθαινα!

Ἔτσι λοιπὸν τἀεροπλάνα διασχίζουν τώρα τὸν ἀττικὸν ἀέρα. Τὸ θέαμα ποῦ ὀνειροπολούσαμεν πρὸ ὀλίγου, ἔγεινε πραγματικότης. Ὀλίγον ἀκόμη καὶ τὰ τρία θὰ γίνουν δέκα, καὶ τὰ δέκα εἴκοσιν. Ἀργότερα θὰ εἶνε τόσον κοινά, ὅσον καὶ τὰ αὐτοκίνητα. Ὁ κρότος των δὲν θὰ ἐξαφνίζῃ πλέον τοὺς ἀνθρώπους καὶ δὲν θὰ τοὺς κάμνῃ νὰ πετιοῦνται εἰς τὰ παράθυρα, ὅπως τώρα. Θὰ τὰ ἔχουν συνειθίσῃ καὶ θὰ τὰ βλέπουν νὰ περνοῦν καὶ νὰ διασχίζουν τὸν ἀέρα μὲ τὰ θορυβώδη των πτερά, σχεδὸν ἀδιάφοροι, ὅπως βλέπουν σήμερον τὰ μεγάλα πουλιά. Καὶ ὅταν εἰς τὸ παιδικὸν παίγνιδι θὰ λέγῃ κανεὶς ἔξαφνα:

— Πετάει... πετάει... ὁ ἄνθρωπος!

Ὅλα τὰ δακτυλάκια θὰ ὑψώνονται διαμιᾶς, χωρὶς κανένα δισταγμόν.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΠΡΩΤΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ

Ὁ Λέων τῆς Νεμέας.

Ὁ Ἡρακλῆς ἔπρεπε νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν βασιλέα Εὐρυσθέα ἐπὶ δώδεκα χρόνια, καὶ νὰ ἐκτελέσῃ κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ δώδεκα δύσκολα κατορθώματα, τὰ ὁποῖα λέγονται «οἱ δώδεκα ἄθλοι τοῦ Ἡρακλέους».

Τὸ πρῶτον κατόρθωμα ποῦ τοῦ ὥρισεν ὁ Εὐρυσθεύς, ἦτον νὰ σκοτώσῃ ἕνα ἄγριο θηρίον ποῦ τὸ ἔλεγαν ὁ λέων τῆς Νεμέας, ἐπειδὴ ἔζουσε μέσα 'ς αὐτὸ τὸ δάσος, μεταξὺ τοῦ Ἰσθμοῦ καὶ τοῦ Ἄργους. Αὐτὸς δὲ ὁ λέων εἶχε τὸ δέρμα του τόσον σκληρὸν ποῦ ἦτον σὰν νὰ ἐφοροῦσε πανοπλίαν. Πολλὲς φορὲς οἱ βοσκοὶ εἶχαν δοκιμάσει νὰ τὸν κτυπήσουν μὲ τὰ κοντάρια τους, ἀλλὰ μόνον ἐγλυστροῦσαν ἀπάνω στὸ δέρμα τοῦ θηρίου καὶ τὸ κοντάρι ἔπεφτε πάλι ἀκίνδυνο· τότε ὁ λέων ὡρμοῦσεν ἀπάνω στοὺς βοσκούς, τοὺς ἐξέσχιζε καὶ τοὺς ἔτρωγε.

Τὴν πρώτη φορὰ ποῦ εἶδεν ὁ Ἡρακλῆς τὸν φοβερὸν λέοντα, ἐκρύφθη ἀπ' ὀπίσω ἀπὸ ἕνα δένδρο, καὶ τοῦ ἔρριξε μιὰ δέσμη βέλη, ἐλπίζων ὅτι θὰ τὸν ἐπλήγωνε μὲ αὐτὰ εἰς κάποιο τρωτὸν μέρος. Ἀλλὰ τὰ βέλη ἔπεσαν ὅλα κάτω.

Ὁ Ἡρακλῆς ἔτρεξε τότε καὶ κατέφυγεν εἰς τὸ δάσος· ἐκεῖ ἔκαμ' ἕνα χονδρὸ ρόπαλο, ἐτύλιξε τὸν μανδύα του στὸ ἀριστερό του μπράτσο σὰν ἀσπίδα, καὶ ἐπέστρεψε νὰ εὕρῃ τὸν λέοντα.

Ὅταν ὁ λέων εἶδε τὸν Ἡρακλῆ, ἔβγαλ' ἕνα τρομερὸ μούγγρισμα καὶ ὥρμησε κατεπάνω του. Ὁ Ἡρακλῆς ἐσήκωσε τὸ ρόπαλο, τὸ ἐστριφογύρισε καὶ τὸ κατέφερε μὲ φοβερὸν κρότο ἀπάνω στὸ κεφάλι τοῦ θηρίου. Τὸ κτύπημα ἠμποροῦσε νὰ σκοτώσῃ βῶδι. Ὁ λέων ὅμως δὲν ἔπαθε τίποτε· μόνον ἐτρόμαξε κι' ἐθύμωσε.

Ὁ Ἡρακλῆς τότε πετᾷ καὶ μανδύα καὶ ρόπαλο, κι' ἀποφασίζει νὰ παλέψῃ μὲ τὸν λέοντα. ἕως ὅτου ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο νικηθῆ.

«Ἐπάλεψαν σῶμα μὲ σῶμα...» (Σελ 296 στ. β')

Ὁ λέων ἐσηκώθη εἰς τὰ πισινά του πόδια, ὁ Ἡρακλῆς τὸν ἄρπαξε καὶ ἐπὶ ὀλίγας στιγμὰς ὁ ἄνθρωπος καὶ τὸ θηρίον ἐπάλεψαν φρικτὰ σῶμα μὲ σῶμα.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὅμως αἱ δυνάμεις τοῦ λέοντος τὸν ἀφῆκαν, τὰ πόδια του παρέλυσαν κ' ἔπεσεν ἄψυχος χάμω. Ὁ Ἡρακλῆς τὸν εἶχε πνίξει.

Ἀφοῦ ἐπανέκτησε τὰς δυνάμεις του, ὁ Ἡρακλῆς ἐσηκώθη, ἔγδαρε τὸν λέοντα κ' ἐφόρεσε τὴν δορὰν του ὡς μανδύαν. Τὸ κεφάλι τοῦ λέοντος ἐσχημάτιζε μίαν περικεφαλαίαν καὶ τὰ ἐμπροστινὰ πόδια ἐδένοντο γύρω στὸ λαιμό.

Δι' αὐτὸ κατόπιν οἱ γλύπται παρέστησαν τὸν Ἡρακλῆ μ' ἕνα ρόπαλο καὶ μὲ μίαν δορὰν λέοντος.

2. Ἡ Λερναία Ὕδρα

Ὁ Εὐρυσθεὺς δὲν ἐπερίμενε νὰ ἰδῇ τὸν Ἡρακλέα νὰ ἐπιστρέψῃ ζωντανὸς ἀπὸ τὴν πάλην του μὲ τὸν λέοντα τῆς Νεμέας, καὶ ὅταν ἔμαθεν ὅτι πρόκειται νὰ ἐπανέλθῃ, ὁ ἄνανδρος καὶ μοχθηρὸς βασιλεὺς τόσον ἐφοβήθη, ὥστε διέταξε νὰ τοῦ κάμουν ἕνα εἶδος κρύπτης, κάτι σὰν ἕνα μεγάλο πιθάρι χάλκινο κλεισμένο ἀπὸ παντοῦ μὲ μίαν μόνον τρύπα πλαγίως.

Μόλις ἔφθασεν ὁ Ἡρακλῆς στὰς πύλας τῆς Τίρυνθος, ὁ Εὐρυσθεὺς ἐπῆγε κι' ἐχώθη μέσα 'ς αὐτὴ τὴν κρύπτη, κι' ἀπὸ τὴν τρύπα τοῦ φωνάζει νὰ πάῃ νὰ σκοτώσῃ τὴν Ὕδραν ποῦ εὑρίσκετο μέσα στὰ ἕλη τῆς Λέρνης, πρὸς βορρᾶν τοῦ κόλπου τοῦ Ναυπλίου.

Ὁ Ἡρακλῆς παρεκάλεσε τὸν φίλον του Ἰόλαον νὰ τὸν συνοδεύσῃ κι' ἔφυγαν μαζί.

Ἡ Ὕδρα ἦτον ἕνα φεῖδι τῆς θαλάσσης μὲ ἐννέα κεφάλια καὶ τόσο μεγάλο σὰν πολεμικὸ καράβι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἐλέγετο δὲ Ὕδρα ἐπειδὴ ἔζουσεν εἰς τὰ ὕδατα.

Ἐστριφογύριζε μέσα στὸ βάλτο του ὅταν ἔφθασεν ὁ Ἡρακλῆς, μόλις ὅμως τὸν εἶδε ἐπῆγε κι' ἐκρύβη σὲ μίαν πελωρίαν σπηλιάν. Ὁ Ἡρακλῆς τότε παίρνει ἕνα βέλος, τὸ βουτᾷ μέσα σὲ θειάφι καὶ σὲ πίσσα, τὸ ἀνάβει καὶ τὸ ρίπτει μέσα στὴ σπηλιά.

Αὐτὸ ἐξώργισε τὴν Ὕδραν, ἡ ὁποία ἀμέσως ξετυλίγεται, πηδᾷ ἔξω ἀπὸ τὴν τρύπα καὶ χύνεται ἐπάνω στὸν Ἡρακλῆ. Καθὼς εἶδεν ὅτι ἔπρεπε νὰ πιασθῇ μ' αὐτὸ τὸ βρωμερὸ θηρίον, ὁ Ἡρακλῆς τοῦ ἐπιτίθεται. Τὸ ἄρπαξε μὲ τὰ δυὸ χέρια του ἀπὸ τὸν λαιμὸ κ' ἐπεχείρησε νὰ τὸ πνίξῃ. Τὰ ἐννέα κεφάλια ἐταλαντεύοντο ἀπὸ δῶ καὶ ἀπὸ

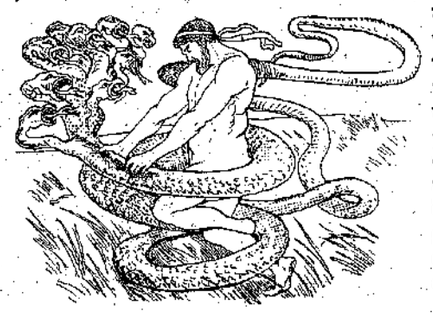

κεῖ, κι' ὅλα διαμιᾶς προσπαθοῦσαν νὰ τὸν δαγκάσουν, ἐνῷ τὸ ἐπίλοιπον σῶμα καὶ ἡ οὐρὰ ἐτυλίγοντο σφικτὰ γύρω του. Ὁ Ἡρακλῆς ἀναγκάσθη νὰ βάλῃ ὅλη του τὴ δύναμι καὶ οἱ μῦς τοῦ σώματός του ἐπετοῦσαν ἀπὸ τὸν τρομερὸν ἀγῶνα ποῦ κατέβαλλε.

Ἔξοφνα, ἕνας κάβουρας τεράστιος ἔρχεται κοντά. Αὐτὸς ἦτον φίλος τῆς Ὕδρας κι' ἦλθε νὰ ἰδῇ ἂν ἠμποροῦσε νὰ τῆς δώσῃ κάποια βοήθεια δαγκάνοντας τὰ πόδια τοῦ Ἡρακλῆ. Αὐτὸς ὅμως ἐσήκωσε τὸ πόδι του, ἐπάτησε τὸν κάβουρα καὶ τὸν ἔλυωσε.

Ἔπειτα ἡ Ὕδρα, μισοπνιγμένη, ἄρχισε ν' ἀνασαίνῃ μὲ δυσκολία, δὲν ἠμποροῦσε πιὰ νὰ ἀντισταθῇ κι' ὁ Ἡρακλῆς κατώρθωσε νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ ἕνα του τὸ χέρι. Ἔρριψε τότε κάτω τὸ φρικτὸ ἑρπετὸ καὶ μὲ τὸ ρόπαλό του ἐκτύπησε καὶ τὰ ἐννέα κεφάλια μαζί. Ἀλλὰ φαντασθῆτε τὴν φρίκην του, ὅταν, ἀντὶ τῶν ἐννέα κεφαλιῶν ποῦ ἐκόπησαν, ἐφάνησαν ἀμέσως ἄλλα δεκαοκτώ. Μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ ροπάλου ἔρριψε μερικὰ ψέφια ἀλλὰ μόλις ἔπεφτε ἕνα, ἀμέσως ἐφύτρωναν δύο στὴν ἴδιαν θέσιν.

— Αὐτὸ εἶνε τρομερό, λέγει ὁ Ἡρακλῆς στὸν Ἰόλαο μὲ φωνὴν λαχανιασμένην. Τίποτε δὲν κάνω νὰ σκοτώνω ἕνα-ἕνα, πρέπει νὰ τὰ ἐξολοθρεύσω ὅλα μαζί, καὶ τὸ δένδρο καὶ τοὺς κλώνους. Ἄναψε μιὰ φωτιὰ νὰ ἰδοῦμε μήπως μποροῦμε νὰ τὰ κάψωμε ὅλα.

Ὁ Ἰόλαος ἀνάβει μιὰ μεγάλη φωτιὰ καὶ ὅταν ἔβγαλε φλόγες, ὁ Ἡρακλῆς, καθὼς ἐκρατοῦσε διαρκῶς τὴν Ὕδραν ἀπὸ τὸν λαιμό, τὴν ἐτράβηξε καὶ τὴν ἔρριψε μέσα στὴ φωτιά. Ἡ φλόγες ἐπετάχθηκαν κ' ἔτριξαν, ἡ Ὕδρα ἐστριφογύρισε μὲ ἀγώνιαν κ' ἐσφύριζε. Αὐτὸ ἦτον τὸ τέλος της· ὅλα τὰ κεφάλια ἐκάηκαν κι' ἀπέμεινε χάμω τὸ φρικτὸ κουφάρι τοῦ θηρίου.

Ὁ Ἡρακλῆς ἐσφόγγισε τὸν ἱδρῶτα

του καὶ ἐσηκώθη. — Πᾶμε τώρα πίσω στὴν Τίρυνθα, λέει τοῦ Ἰολάου.

Ἄνοιξε τὸ καμένο κουφάρι τῆς Ὕδρας, ἐβούτησε τὰ βέλη του μέσα στὸ μαῦρο καὶ φαρμακερὸ αἷμα, καὶ τὰ ἐτοποθέτησε καλὰ στὴ φαρέτρα του. Ἔπειτα ξανάφυγαν πρὸς τὸ φρούριο τοῦ βασιλέως Εὐρυσθένους.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Πῶς παχαίνουν ἡ χῆνες.

Εἰς τὴν Γαλλίαν, οἱ πτηνοτρόφοι ὑποβάλλουν τὰς χῆνας των εἰς καταναγκαστικὴν πολυφαγίαν. Ἐκτὸς τῆς τροφῆς, τὴν ὁποίαν τρώγουν μόναι των, εἰσάγουν κατόπιν εἰς τὸν στόμαχόν των καὶ ἄλλην, εἰς μεγάλας ποσότητας, δι' ἑνὸς χωνίου καὶ διὰ τῆς βίας. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὰ δυστυχῆ πτηνὰ παχαίνουν φοβερὰ καὶ τὸ σηκότι των λαμβάνει γιγαντιαίας διαστάσεις.

Ὁ στοιχειωμένος βράχος

Ὁ περίεργος αὐτὸς ἀνθρωπόμορφος βράχος, γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα «Βράχος τῆς Γρηᾶς», εὑρίσκεται εἰς τὴν Πορτογαλλίαν παρὰ τὸ **Cera.** Οἱ ἐντόπιοι βεβαιώνουν ὅτι κάποτε τὴν νύκτα τὰ μάτια του λάμπουν μὲ ζωηρὸν φῶς καὶ ὅτι φλόγες ἐξέρχονται ἀπὸ τὴν τρύπαν, ἡ ὁποία κατέχει τὴν θέσιν τοῦ στόματος.

Παιγνίδι ἰσορροπίας

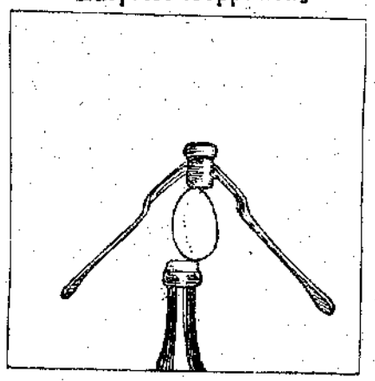

Διὰ νὰ σταθῇ ἐν αὐγὸν εἰς τὸν λαιμὸν μιᾶς φιάλης, ἀρκεῖ νὰ καρφώσετε δύο πηρούνια εἰς ἕνα βούλωμα, ὅπως δείχνει ἡ εἰκών, καὶ νὰ τοποθετήσετε τὸ βούλωμα ἐπάνω εἰς τὸ αὐγόν, τὸ ὁποῖον τότε θὰ ἰσορροπήσῃ.

Ἀλλὰ διὰ κάθε ἐνδεχόμενον, τὸ αὐγὸν ἂς εἶνε... βρασμένον.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α'.) Δημῶδες αἴνιγμα

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζεφυρίτιδος

Μαῦρος καὶ πολυπόδαρος
Σιγὰ-σιγὰ πηγαίνει.—Τί εἶνε;

β'.) Ἐφαρμένη ἐπιγραφὴ

Ζ....Ν Α...Υ Η Κ....Σ Α.....Ν

γ'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μελωδικῆς Φλογέρας.

ΑΑ	Α	ΣΤΡΟΥ	ΩΣ	ΔΩΝ
ΧΕ	ΜΗ	ΚΑ	ΡΟΣ	ΤΟΣ
ΤΑ	ΘΟ	ΑΙ	Ε	ΛΟΣ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ ἀνωτέρω συλλαβαί, ὥστε νὰ ἀποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα πέντε πτηνῶν.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 32ου φύλλου

α'.) Sois prompt à secourir, lent à se vanger. — β') Εὐρώτας, Ἐπαμεινώνδας, Ἀμοργός, Κυπάρισσος.

Ἰδε τὸν Ὀδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β

Ο «ΜΑΣΩΝΟΣ»

Ἐγεννήθημεν τὴν ἴδια νύκτα. Ἐμεγαλώσαμεν μαζὶ ὡς ἀγαπημένα ἀδελφάκια. Ἀλλ' ἐνῷ ἐγὼ εἰς ἡλικίαν δύο ἐτῶν μόλις ἐστηριζόμην ἐπὶ τῶν ποδῶν μου, ἐκεῖνος εἶχεν ἀνδρωθῆ καὶ εἶχε γίνει τόσον ρωμαλέος, ὥστε μὲ περιέφερεν εἰς ὅλο τὸ σπίτι πάνω εἰς τὴν ράχιν του χωρὶς νὰ κοπιάζῃ καθόλου. Ἐγὼ ὁλόγελος—καθὼς μοῦ λέγει ἡ μαμμᾶ—ἐκρατοῦσα σφικτὰ-σφικτὰ μὲ τὸνα μου χέρι τ' αὐτὶ τοῦ Μασώνου—συγνώμην, πρόκειται περὶ τοῦ σκύλου μου—καὶ μὲ τὸ ἄλλο, τὸ χέρι τῆς μαμμᾶς μου, ἡ ὁποία ὁ Θεὸς ξεύρει πόσες φορὲς τὸ ἐμετάνοιωσε, διότι μὲ συνήθισε εἰς αὐτὴν τὴν παράδοξη ἱππασίαν.

Ἀργότερα, εἰς ἡλικίαν 5—6 ἐτῶν, ὁ Μασῶνος ἀπέκτησε μιὰν ἰδιοτροπίαν πολὺ παράξενη. Ἅμα μὲ ἄκουε ἢ νὰ τραγουδῶ ἢ νὰ κλαίω—αὐτὸ τὸ θυμοῦμαι κ' ἐγὼ—δός του καὶ 'κεῖνος ἔμπηγε τὲς *παουρκιὲς* σὰν νὰ μοῦ ἐκράτει τὸ ἔσον.

Ἡ μητέρα δὲν ἦτο δυνατὸν νἀφίσῃ ἀνεκμετάλλευτη αὐτὴ τὴν ἰδιοτροπία τοῦ Μασώνου καὶ γι' αὐτὸ ἅμα ἤθελε νὰ μὲ κάμῃ νὰ κόψω ἢ τὸ κλάμα ἢ τὴν τραγουδιάν, μοῦ ἔλεγε: «δὲν ντρέπεσαι; ἄκου, σὲ περιπαίζει κ' ὁ Μασῶνος», καὶ σᾶς βεβαιῶ αὐτὸ τὸ περίπαιγμα τοῦ Μασώνου ἔφερε θαυμάσιον ἀποτέλεσμα. Σήμερα, εἰς ἡλικίαν 14 ἐτῶν, ἐνῷ ἐγὼ μόλις ἤρχισα νὰ γίνωμαι ἔφηβος, ὁ καϋμένος ὁ Μασῶνος εὑρίσκεται εἰς τὸ τελευταῖον στάδιον τῶν γηρατειῶν. Ἐνῷ αὐτὸς ἀπόμαχος πλέον τῆς ζωῆς, μὲ βλαμμένην τὴν ἀκοήν, τὰ μάτια καὶ τὰ δόντια ἀκόμη, περιμένει ἀπὸ στιγμὴς εἰς στιγμὴν τὸν θάνατον, ἐγὼ ὁ συνομήλικός του μόλις ἤρχισα νὰ αἰσθάνωμαι τὸν κόσμον μου, μόλις ἤρχισα νὰ σκέπτωμαι τὴν ζωήν. Καϋμένε Μασῶνε! πόσον ἐπεθύμουν νὰ εἶχα τὴν πεῖραν σου εἰς αὐτὸν τὸν ἄγνωστον δρόμον τῆς ζωῆς, εἰς τὸν ὁποῖον ἐγὼ μόλις τώρα πρόκειται νὰ μπῶ...

Ἐθνικὴ Πίστις

ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΝΤΡΟΠΗ Η ΔΟΥΛΕΙΑ

Μὲ τὸ καλάθι γεμάτο ψώνια, ἐπέστρεφα ἀπὸ τὴν ἀγορὰ στὸ σπίτι καταϊδρωμένος, προκάντων ὅμως κατεντροπιασμένος. Διότι, πρέπει νὰ ξεύρετε, τὸ ἐνόμιζα ντροπή μου αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Ἂν μὲ βλεπε κανεὶς φίλος μου, τί θὰ ἔλεγε; Ἐγινόμουν ὁλοκόκκινος, ὁσάκις ἔβλεπα ἐξαφνα μπροστά μου κανένα γνωστόν μου κύριον. Προσεποιούμουν ὅτι δὲν τὸν ἔβλεπα καὶ προχωροῦσα σκυφτὰ-σκυφτά. Τί νὰ κάμω ὅμως ἀφοῦ μοῦ τὸ ἐπέβαλαν οἱ γονεῖς μου;

Ἐπληοιάζα στὸ σπίτι τρέχοντας σχεδὸν ἀπὸ τὴ βία μου κι' ἔλεγα ἀπὸ μέσα μου νὰ δηλώσω μιὰ γιὰ πάντα, ὅτι εἶνε ἀδύνατο νὰ ξανακάμω τέτοιο πρᾶγμα ποῦ μὲ κατεντρόπιαζεν. Ἀλλὰ νὰ ἐξαφνα μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ μας ὁ θεῖός μου, γέρων σεβαστὸς καὶ μορφωμένος. Δὲν φαντάζεσθε τὴν ἐντροπή μου! Ἐπροχώρησα μὲ κατεβασμένο τὸ πρόσωπον, κάμνοντας ὅτι δὲν τὸν εἶδα, ἀλλ' ἐκεῖνος μὲ σταματᾷ καὶ «εὖγε παιδί μου» μοῦ λέγει, «αὐτὸ ποῦ κάμνεις πολὺ σὲ καλοσυσταίνει. Τώρα σ' ἀγαπῶ πιὸ πολύ. Διὰ νὰ γίνῃ κανένας ἄνθρωπος, πρέπει νὰ ἐργάζεται.» Κι' ἐγὼ ἔφυγα χάσκοντας καὶ ντροπιασμένος τώρα, ὄχι διότι ἔφερνα τὸ καλάθι, ἀλλὰ διότι ἐκατάλαβα πόσον γελοῖος ἤμουν μὲ τὴν ἀηδιασμένην φαντασίαν μου καὶ τὲς μουχλιασμένες ἰδέες μου.

Ἑλλὰς τοῦ Ρήγα

ΣΒΥΝΕΙ...

Τὰ διάφανα νερὰ τῆς θάλασσας σὰν σχίζει
Βαρκούλα καὶ μακρυὰ νὰ χάνεται ἀρχίζει,
Αὐλάκι στὸ νερὸ τὸ διάδα της ἀφίνει,
Ἀλλὰ κι' αὐτὸ σὲ λίγο σβύνει...

Πίσω ἀπ' τὸ βουνὸ ὅταν ὁ ἥλιος δύσῃ,
Καὶ παύσῃ νὰ σκορπᾷ τὴ λάμψι του στὴ φύσι
Τὸ φῶς του μιὰν ἀνταύγεια γύρω ἀφίνει,
Μὰ τὸ σκοτάδι τήνε σβύνει...

Σὰν τραγοῦδι γλυκὸ μαγεμένο ἀκοῦμε
Καὶ στὴν ἔκστασι αἰώνιο πῶς θὰνε θαρροῦμε
Τὸ τραγοῦδι τελειώνει κι' ἠχὼ μόν' ἀφίνει,
Μὰ κ' ἡ ἠχὼ σωπαίνει, σβύνει...

Ἔτσι κι' ὁ ἄνθρωπος ζῇ ἐλπίζει, προσμένει,
Σὲ λίγ' ὅμως χάνεται γιὰ πάντα, πεθαίνει,
Καὶ μόνο μιὰ θύμησι στὸν κόσμο ἀφίνει.
Μὲ τὸν καιρὸ κι' ἐκείνη σβύνει...

Κρητικοπούλα

ΚΥΜΑ, ΓΙΑΤΙ;

—Κῦμα, γιατὶ σὰν σπάζεις
Στὴν ἤρεμη τὴν ἀμμουδιὰ
Φωνὴ θλιμμένη βγάζεις
Σὰν νάχῃς πίκρα στὴν καρδιά;

—Διαβάτη σὰν θυμοῦμαι
Τὰ λόγια τ' ἄσπλαχνου ντουνιᾶ
Ποῦ ὁλομερὶς μὲ λέει φονιά,
Εἶνε νὰ μὴ λυποῦμαι;

Πές μου, διαβάτη, δίκηα
Τί φταίω 'γὼ σὰν ὁ βορριᾶς
Σπάζει στὰ βράχια τῆς στεριᾶς
Βαπόρια καὶ καΐκια;

—Ναί, κῦμα λές ἀλήθεια
Μὰ ὁ κόσμος μιὰ συνήθεια
Κακιὰ ἔχει καὶ μεγάλη
Νὰ λέῃ ὅ,τι κι' ἄλλοι
Χωρὶς αὐτὸς νὰ κρίνῃ
Ἂν λὲν σωστὰ ἐκεῖνοι!

Ἀθανάσιος Διάκος

ΜΙΚΡΟ ΔΡΑΜΑ

Ἡ μικρὴ γατίτσα μὲ τὰ νύχια ἕτοιμα καὶ τὰ μάτια ὁλάνοιχτα, κύτταζε τὴν μῦγα ποῦ ἔκανε μικρούς-μικροὺς γύρους στὸν ἀέρα γιὰ νὰ πάγῃ ὕστερα νὰ καθήσῃ ἐκεῖ στὴν ἄκρη τοῦ παραθύρου. Μπᾶ! τί τὸ παράξενο.

Καὶ ὅμως γιὰ τὴ μικρὴ γατίτσα εἶνε ἕνα μεγάλο-μεγάλο πρᾶγμα ἡ μῦγα ποῦ ἀεικίνητη πετᾷ κ' ἔπειτα κάθεται. Γιατὶ τάχα νὰ πετᾷ;.. Δὲν μπορῶ νὰ τὴν κάνω νὰ μὴν πετᾷ πιά;.. Πῶς ὄχι;

Μὲ τὴν προφύλαξι ἐκείνη ποῦ μόνον τὲς γάτες διακρίνει, σηκώνεται καὶ ἑτοιμάζεται νὰ πάγῃ κοντὰ στὴ μῦγα. Μά... νὰ πάλι... ἐκείνη φεύγει γιὰ νὰ καθήσῃ πιὸ ἔξω τώρα. Ἀ! ὄχι πιὰ δὲν πρέπει νὰ ξαναπετάξῃ... Στὸ μικρὸ μὰ ἔξυπνο κεφαλάκι της μεγάλο σχέδιο ἑτοιμάζεται: Νά! θὰ πάγῃ σιγά-σιγά, θὰ σηκώσῃ τὸ πόδι της καὶ ὅταν τὸ καταιβάσῃ, ἡ μῦγα θὰ μείνῃ ἐκεῖ στὴν ἄκρη γιὰ πάντα.

Ἀθόρυβα προχωρεῖ ὡς ἐκεῖ... ὦ! ἡ μῦγα δὲν τὸ κατάλαβε... *Λίγο παραπάνω* καὶ θὰ τελειώσῃ. Ἔκαμε ἕνα ἀκόμη βῆμα, ἔπειτα σήκωσε τὸ πόδι της καὶ τὸ κατέβασε βαρειά. Μὰ δὲν μπόρεσε νὰ 'δῇ καὶ τὸ τέλος... Ἔχασε τὴν ἰσορροπία της ἐκεῖ στὴν ἄκρη κι' ἔπεσε στὸ δρόμο. Μῦγα καὶ γατίτσα ἦταν νεκρές...

Σημαία τοῦ Ἀβέρωφ

ΔΥΟ ΤΡΕΛΛΟΙ

Εἶνε τρελλός. Ὅλην τὴν ἡμέραν γυρνᾷ στοὺς δρόμους διασκεδάζοντας τοὺς διαβάτας μὲ τὰ τραγούδια του καὶ τοὺς χορούς του. Καὶ πόσον φιλόπτωχος! Μίαν ἡμέραν, ὅταν εἶδεν ἕνα πτωχὸν δυστυχισμένον νὰ ζητᾷ ἐλεημοσύνην, τόσον τὸν ἐλυπήθη, ὥστε ἀμέσως τὸν ἐπλησίασε, τοῦ ἔδωσε τὰ ὀλίγα λεπτὰ ποῦ εἶχε καὶ τοῦ εἶπε: «Πάρε. Ἐγὼ ἔχω λίγο ψωμὶ καὶ περνῶ».

Εἶνε τρελλός. Ὅλην τὴν ἡμέραν γυρνᾷ στοὺς δρόμους προξενῶντας θόρυβον μὲ τὲς φωνὲς καὶ τὰ μαλλώματά του. Μὲ τὸ κάθε τι ἀγριεύει, μὲ τὸ κάθε τι θυμώνει καὶ ὁρμᾷ νὰ ξεσχίσῃ τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλον. Καὶ ὁ ἄσπλαχνος αὐτὸς κόσμος τοῦ δίδει κάθε λίγο ἐπίτηδες ἀφορμές, γιὰ νὰ τὸν κάμῃ νὰ θυμώνῃ πιὸ πολύ!

Ποιὸς ἄρα γε ἀπὸ τοὺς δυὸ εἶνε ὁ πλέον δυστυχής;

Πανελλήνιος Πόθος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Τοτὸς πρὸς τὸν πατέρα του:
— Πότε ἐγεννήθη, μπαμπᾶ, ἡ Μαρία;
— Στὰ 1898,
— Ὁ Ντίνος;
— Στὰ 1900.
— Ἐγώ, μπαμπᾶ;
— Στὰ 1906.
—Τώρα θὰ τὰ προσθέσω, νὰ ἰδῶ πότε γεννηθήκαμε ὅλοι μαζί.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γάτου τῆς Γειτόνισσας

ΜΙΚΡΟΣ ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Θέμα: Τὰ δένδρα

Οἱ περισσότεροι τώρα ζῆτε εἰς τὰς ἐξοχάς. Συναναστρέφεσθε ἑπομένως μὲ τὰ ὡραῖα αὐτά, τὰ ἐνδιαφέροντα, τὰ εὐεργετικά, τὰ ποιητικὰ πλάσματα τῆς Δημιουργίας ποῦ λέγονται Δένδρα. Δὲν εἰμπορεῖ νὰ μὴ τἀγαπᾶτε καὶ νὰ μὴ σᾶς ἐμπνέουν. Καὶ ὅσοι εἶσθε ποιηταί, θὰ αἰσθάνεσθε τὴν ἀνάγκην νὰ τὰ ζωγραφίσετε μὲ στίχους, νὰ τὰ περιγράψετε, νὰ τὰ ὑμνήσετε. Δι' αὐτὸ μὲ χαρὰν, ἐλπίζω, θὰ δεχθῆτε τὸ θέμα τοῦ σημερινοῦ ποιητικοῦ Διαγωνισμοῦ: "Ἕνα ποίημα διὰ τὰ Δένδρα!

1.— Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν αὐτὸν εἰμποροῦν νὰ λάβουν μέρος δωρεὰν μὲν ὅλοι ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1912· ἐπὶ πληρωμῇ δὲ λεπτῶν 10 (εἰς γραμματόσημον) οἱ συνδρομηταὶ καὶ ταδέλφια των οἱ μὴ ἔχοντες ψευδώνυμον; καὶ τέλος ἐπὶ πληρωμῇ λεπτῶν 20 οἱ ἀγοραστά.

2.— Τὸ ποίημα, γραμμένον εἰς τὴν συνήθη γλῶσσαν τῶν ποιημάτων τῆς Διαπλάσεως, δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ περισσοτέρους ἀπὸ 26 στίχους ἢ 6 τετράστιχα. Τὰ συντομώτερα δεκτά· τὰ ἐκτενέστερα ἀποκλείονται.

3.— Τὸ γειρόγραφον πρέπει νὰ εἶνε πολὺ καθαρὸν καὶ εὐανάγνωστον, νὰ μὴ περιέχῃ *τίποτε ἄλλο* ἐκτὸς τοῦ ποιήματος, νὰ ἐπιγράφεται «Ἀπάντησις εἰς τὸν Μικρὸν Ποιητικὸν Διαγωνισμὸν» καὶ νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα καὶ τὸ ψευδώνυμον (ἂν ἔχῃ) τοῦ διαγωνιζομένου.

4.— Τὰ χειρόγραφα εἶνε δεκτὰ *μέχρι τέλους Αὐγούστου* τὸ βραδύτερον.

5.— Βραβεῖα θὰ πονεμηθοῦν τὰ ὡρισμένα δι' ὅλους τοὺς Μ. Διαγωνισμούς, περὶ τῶν ὁποίων διαλαμβάνει τὸ Ξ' Κεφάλαιον τοῦ Ὀδηγοῦ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 18ην Ἰουλίου 1912.

ΑΥΤΟ γίνεται πάντοτε, *Σβυστό μας Καυδῆλι*. Ὁσάκις δηλαδὴ λαμβάνω καμμίαν ἐκτάκτως ὡραίαν ἐπιστολήν, τὴν δημοσιεύω ὡς ὑπόδειγμα· ἐπίσης καὶ ὁσάκις λαμβάνω ἐπιστολὴν προτείνουσαν ἓν σχέδιον, τὸ ὁποῖον ἐγκρίνω καὶ πραγματοποιεῖται. Αὐτὸ βέβαια δὲν γίνεται καθεμέρα, διότι αἱ ὡραῖαι ἐπιστολαὶ εἶνε σπάνιαι. Ἀλλ' ἂν φυλλομετρήσῃς τοὺς τόμους μου, θὰ ἰδῇς πολλὰς δημοσιευμένας, ὅπως αὐτὴν τοῦ πρώην *Μαύρου Γάτου*. Δι' αὐτὸν τὸν λόγον τὸ σχέδιόν σου δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ. Φυλάττω καὶ τὰς ἐπιστολὰς τῶν φίλων μου, ἀλλ' ὁ χωρὸς αὐτὸς εἶνε πλέον ξαφρισμένος. Αἱ ὡραιότεραι ἐπιστολαὶ ἔχουν δημοσιευθῆ.

Θὰ κάμῃς πολὺ καλά, *Υἱκὴ Στοργή*, νὰ μὴ δανείζῃς πλέον φυλλάδια εἰς τὸν φίλον σου αὐτόν, ὁ ὁποῖος θέλει μὲν νὰ διαβάζῃ, ἀλλὰ δὲν ἐννοεῖ νὰ γίνῃ συνδρομητής. Ἐνῷ βέβαια θὰ ἔχῃ τὰ μέσα, διότι ἀλλέως δὲν θὰ τὸν «ἐσταύρωνες». Ἂν ἦτο κανένα πτωχόπαιδο, μάλιστα. Ἀλλὰ πλούσιος καὶ νὰ θέλῃ νὰ διαβάζῃ χάρισμα τὸ περιοδικὸν ποῦ πληρώνει σὺ διὰ νὰ τὸ ἔχῃς.—αὐτὸ δὲν τὸ ἐννοῶ. Ἡ περὶ ἧς ἐρωτᾷς δὲν εἶνε πλέον συνδρομήτρια.

Γλυκὸ Χαμόγελο, προσώπων ποῦ ζοῦν, καὶ ἐργάζονται, καὶ γράφουν, καὶ εἶνε τόσον γνωστά, γίνεται νὰ παίρνωμεν τὰ ὀνόματα ὡς ψευδώνυμα; Καὶ ἀπρεπὲς εἶνε καὶ σύγχυσιν εἰμπορεῖ νὰ φέρῃ. Δι' αὐτὸ δὲν σοῦ ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμόν σου ποῦ ζητεῖς καὶ διάλεξε κανὲν ἄλλο.

Ἐπρότειναν εἰς τὴν *Σαμίαν Ἥρον* νὰ γίνῃ συνδρομήτρια εἰς κάποιον περιοδικόν, κ' ἐπειδὴ τῆς ἐφαίνετο ὀλίγον ἀκριβόν, τῆς ἐπρότειναν νἀφίσῃ τὴν Διάπλασιν. Κ' ἐκείνη ἐφώναξε: «Καλὲ τί λέτε; νἀφίσω τὴ Διάπλασί μου; εἶνε τὸ ἴδιον σὰν νὰ μοῦ προτείνετε... νὰ παύσω νὰ τρώγω!» Μπράβο τῆς πιστῆς μου φίλης!

Πολὺ ὡραία ἡ ἐπιστολή σου, *Ἀκακία*. Πῶς φαίνεται ὅτι εἶνε γραμμένη «στὸν κῆπο, κάτω ἀπὸ τὴ σκιὰ ἑνὸς μεγάλου δένδρου!» Μὲ πολλὴ μου χαρὰ ἔλαβα καὶ τὴ φωτογραφία σου. Κ' ἔτσι σ' ἐγνώρισα ἀπὸ «μακρυά», ἀφοῦ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ σὲ γνωρίσω ἀλλοιώτικα. Ἀλλὰ ποιὸς ξέρει καμμιὰ φορά!..

Ἐπίσης ὡραῖαι ἐπιστολάς, εἰς τὰς ὁποίας δὲν μοῦ ἐπιτρέπει ὁ χῶρος νἀπαντήσω, μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Σημαία τοῦ Ἀβέρωφ, Πλοίαρχος Νέμος, Δαφνοστεφὴς Σημαία, Ὀνειρεμένη Πατρίδα, Ἀλύτρωτος Ἑλλὰς* (βραβεῖον ἔστειλα· τὰ ἐσημείωσα εἰς τὸ Ἠεσπάθωμά σου διὰ τὸ 1913·) καὶ *Δικηγόρος τῆς Νεολαίας*, ὁ ὁποῖος θὰ συνειθίσῃ καὶ τὴν νέαν του διαμονὴν καὶ... θἀρχίσῃ νὰ ξεσπαθώνῃ, διότι ἔχει ἐδαφος.

Ἀσπασία Γ. Κακλαμάνου:— Ἀπέθανε τὴν π. Τρίτην κ' ἐκηδεύθη μεγαλοπρεπῶς ἡ σεβαστὴ δέσποινα Ἀσπασία, σύζυγος τοῦ στρατηγοῦ κ. Γ. Κακλαμάνου καὶ μήτηρ τοῦ κ. Δημ. Κακλαμάνου, ἐπιτετραμμένου τῆς Ἑλλάδος ἐν Ρώμῃ. Συλλυπούμεθα ἐγκαρδίως τὴν οἰκογένειαν τῆς μεταστάσης, καὶ ἰδιαιτέρως τὸν ἀγαπητόν μας υἱόν της, ἔνθερμον φίλον καὶ παλαιὸν συνεργάτην τῆς Διαπλάσεως, ὁ ὁποῖος καὶ τελευταῖος εἰργάσθη μὲ τόσον ζῆλον διὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς Τριακονταετηρίδος της.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Νυχτιάτικη Ἐκδρομὴ» τῆς *Ἀκακίας*· — «Κοντὰ στὴν κούνια» τῆς *Ἐξορίστου Ἀτθίδος*· — «Τὸ νησὶ τοῦ φάρου» τοῦ *Ρόδου Μοσχοβόλημα*· — «Γλυκύτης καὶ βία» τῆς *Δρόσου τῆς Πρωΐας* (ἀλλὰ νομίζω ὅτι εἶνε μετάφρασις·)—Ἀνέκδοτα, Π. Πνεύματα καὶ ἄλλα διάφορα μικρὰ διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Τὸ πρῶτόν μου ἔργον» (πολὺ πρώιμον· αὐτὸ νὰ τὸ γράψῃς ὅταν γένῃς μέγας καὶ ἔνδοξος συγγραφεύς·) — «Ἡ κάλτσα» (ἀστεῖον· ἀλλὰ πολὺ ἀστεῖον·)—«Προσευχὴ μητρός» (τόσον ἐντενές; θὰ ἔπιανε ὅλην τὴν Σελίδα!)—«Ὁ Ἀποχωρισμός» (τὸ θέμα καλόν, ἡ ἐκτέλεσις ἀμελημένη.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φφ.1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβίου 1912. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α. ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: *Δικέφαλος Ἀετὸς* α. (Η.Ρ.) *Σεληνοπούλα*, κ. (Μ.Π.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: ἡ *Βεθυνὴ Ἑλληνοπούλα* (0) μὲ *Ἀφελῆ Ξανθούλαν, Ἰδιότροπον Ξανθούλαν, Ξανθὴν Ἑλληνίδα, Ξανθὴν Ἑλληνοπούλαν, Ξανθὴν Μουσμέ, Παπαρούναν*—ὁ *Παπαγάλος τοῦ Τσάρου* (0) μὲ *Ξανθὴν τοῦ Βορρᾶ, Φρεάντλην, Μάντιν Κάλχαντα*—τὸ *Σβυστό μας Καυδῆλι* (0) μὲ *Ὄνειρον τῆς Πραγματικότητος, Ἐξόριστον Ἀτθίδα, Δοξασμένην Γαλανόλευκην*—τὸ *Γλυκοχάραμα* (3) μὲ *Ἑλληνικὴν Καρδιάν, Ἕσπερον, Ἀκακίαν*—ἡ *Γαλάτεια* (0) μὲ *Κάρμεν, Φοῦλι, Γέρω-Δῆμον, Ἄρην, Νησιωτοπούλαν, Ρέμπελον, Ξανθὴν Ἑλληνίδα, Εὐτυχῆ Ψαρᾶν*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Γ. Βαμβ.* (πολὺ εὐχαριστῶ·) *Αὐγὴν τῶν Ἐλπίδων* (ὁ 11ος τόμος τιμᾶται δρ. 2,50 ὥστε νὰ ἐκλέξῃς ἄλλον τῆς δραχμῆς·) *Γαλάτειαν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Δρόσον τῆς Πρωΐας* (σὲ συγχαίρω καὶ χαίρω ποῦ θὰ μοῦ γράφῃς τακτικά·) *Ὀνειρεμένην Ἑλλάδα* (ἔστειλα·) *Μέλλοντα Ναύαρχον* (ὡραῖαι αἱ Μαγικαὶ Εἰκόνες σου, ἀλλ' ἄτεχνα ζωγραφισμέναι·) *Θεοδ. Δ. Θεοχ.* (εἰς τὴν Σ. Σ. Σ. συμμετέχουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον *ἐπήσιοι* συνδρομηταί· ὁ Ὁδηγὸς τὸ λέει καθαρά·) *Μιλ. Σαβ.* (ἐλήφθησαν·) *Ἐξόριστον Ἀτθίδα* (ναί, αὐτὸ τὸ σχέδιον σκέπτομαι ὅτι κατ' ἀρχὴν εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ· ἀλλὰ δὲν εἰξεύρω ἀκόμη μὲ ποῖον τρόπον· Διαγωνισμοὺς τώρα θὰ κάμω πολλούς·) *Ἀλέκον Δ. Γκ.* (μὲ τὴν ἐπιμονὴν γίνονται ὅλα·) *Συλφίδα* (ναί, ὁ κ. Φ. ἔλαβεν ὅ,τι τοῦ ἔστειλες· καὶ θὰ σοῦ γράψῃ· ταξεῖδι; μακάρι νὰ εὐκαιρούσα·) *Βασιλέα τῶν Βαλκανίων* (περιμένω·) *Νίναν Μπ.* (σᾶς περιμένω λοιπόν·) *Δοξασμένην Γαλανόλευκην* (σὰν πολλοὺς προτιμᾷς ἐσύ! ποῦ νὰ τοὺς δημοσιεύσω! δὲν ἔγραψες καλλίτερα ποίους δὲν προτιμᾷς;) *Ἠχὼ τῶν Ἀκροκεραυνίων*, (φαντάζομαι τί συγκινητικὴ τελετὴ ποῦ θὰ ἔγινε! τὸ τετράδιον ἐλήφθη·) *Γλυκοχάραμα* (εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις·) *Γαλήνην* (εὔχομαι περαστικά· ναί, εἰς τὸ Τρίγωνον 318, τὸ τελευταῖον εἶνε σύμφωνον καὶ ὄχι φωνῆεν ὡς ἐτυπώθη κατὰ λάθος· ἀλλ' ἐννοεῖται εὐκόλως·) *Παπαγάλον τοῦ Τσάρου* (ἐλήφθησαν ἐγκαίρως καὶ ἠσύχασε·) *Ἔνδοξον Σαλαμῖνα* (ἔλαβα·) *Πανταχοῦ Παρόντα* (ὄχι, ἡ ἐπιστολὴ δὲν ἐλήφθη· καιρὸς διὰ ξεσπάθωμα εἶνε πάντοτε·) *Εὐδοκίαν Β. Κ.* (εὐχαριστῶ καὶ περιμένω·) *Δαφνοστεφὴ Ὀλυμπιονίκην* (βεβαίως ἔλαβα τὴν ἐπιταγήν, ἀφοῦ σοῦ ἔστειλα ἐξόφλησιν·) *Ἑλλάδα τοῦ Μ.* *Ἀλεξάνδρου* (τὰς διευθύνσεις τῶν διαφόρων Συλλόγων μόνον ἀπὸ τὰς ἐν τῇ Διαπλάσει δημοσιευομένας Μ. Ἀγγελίας ἑνὸς ἑκάστου εἰμπορεῖς νὰ μάθῃς·) *Ἥλιον τῆς Ἐλευθερίας* (ἔστειλα·) *Μαινόμενον Κῦμα* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Ἀνθωμένην Πασχαλιὰν* καὶ *Βράχον τοῦ Ζαλόγγου* (αἱ λύσεις τῶν Ἑβδ. Διαγωνισμῶν πρέπει νὰ συνοδεύωνται ἀπὸ ἓν δεκάλεπτον, ἄλλως δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψει·) *Ἕσπερον* (βεβαίως μέχρι τέλους Νοεμβρίου·) *Φρεάντλην* (αἱ λύσεις τῶν Ἑβδ. Διαγωνισμῶν πρέπει νὰ γράφωνται χωριστὰ ἀπὸ τὰς λύσεις τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων καὶ νὰ συνοδεύωνται ἀπὸ δεκάλεπτον γραμματόσημον·) *Ὑψηλὴν Ἰδέαν* (λοιπὸν περιμένω!) *Κολόμπαν, Τέλλον Ἄγραν, Κάρμεν, κτλ. κτλ.*

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβε μετὰ τὴν *18ην Ἰουλίου*, θἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
[*Φαίδωνος*]

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ, μυθιστόρημα
Ο ΚΑΚΟΣ ΔΡΟΜΟΣ κ' ἄλλα καινούργια Διηγήματα (1908-1911).
Πέντε κομψά, καλλιτεχνικὰ βιβλία.
Ἕκαστον δρ. ἢ φρ. 3.
Καὶ τὰ πέντε μαζί, δρ. ἢ φρ. 13
Καὶ διὰ τοὺς συνδρομητὰς τοῦ «ΘΕΑΤΡΟΥ», μόνον δρ. ἢ φρ. 10.
Πᾶσα παραγγελία πρὸς τὸν κ. *Γρηγ. Ξενόπουλον, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου, Ἀθήνας.*

Μὴ ξεχνᾶτε διὰ τὰς διακοπάς σας, τοὺς Τόμους τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης!

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 131ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Ἀπριλίου—Ἰουλίου

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 29ης Αὐγούστου)

339. Λεξίγριφος

Ἕνα πτηνὸν ἑνώθη
Μὲ ἄλλο ἕνα ὄν,
Κ' ἔκαμαν καὶ τὰ δύο
Σχῆμα πολὺ κοινόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δωδωναίου

340. Συλλαβόγριφος

Τέσσαρα ψηφία μόνον
Τοῦ Ἀλφαβήτου ἂν ἑνώσῃς
Τῆς Μικρᾶς Ἀσίας χωραν
Παλαιὰν θὰ φανερώσῃς.

Ἐστάλη ἀπὸ τὰ Ναυτάκια

341. Μεταγραμματισμὸς

Ἐὰν ὁπωρικοῦ
Ἀλλάξῃς τ' ἀρχικόν,
Ἓν φάρμακον θὰ ἴδῃς
Εὐθὺς ναρκωτικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρεύματος τοῦ Βοσπόρου

342. Ἀναγραμματισμὸς

Βασιλεὺς τὸ πάλαι ἡμῶν
Κι' ἂν μὲ ἀναγραμματίσῃς,
Μ' ἀπορίαν σου θὰ κρούσῃς
Νὰ προστάζω νὰ σιωπήσῃς!

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἔνδοξο Μεσολόγγι

343. Ρόμβος

* = Φωνῆεν.
*** = Ἀριθμητικόν.
***** = Παρήγορον.
******* = Ἀρχαῖος βασιλόπαις
***** = Δημητριακόν.
*** = Κτητικόν.
* = Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως ταῦτά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πανταχοῦ Παρόντος

344—347. Κεκρυμμένα καὶ ἀντεστραμμένα ὀνόματα θεῶν.

1.—Ὅσον αἱ ἡμέραι προχωροῦν, φθάνομεν εἰς τὸ φθινόπωρον.
2.—Ὁ Ἀδὴρ ἀδελφὸς ἦτο τοῦ Βενιαμίν.
3.—Ὁ Ναπολέων ἐνικήθη ἐν Βατερλῷ.
4.—Θὰ κολυμβήσωμεν, ἂν ἡ θάλασσα τὸ ἐπιτρέπῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ Τέλλου Ἄγρα

348. Ἐπιγραφὴ

Ο
Υ Σ Υ
Μ Ε Λ Ο Ι
Α Σ Ι Ε Ρ Ο Δ
Λ Α Λ Α Ο Τ
Ο Π Ο
Σ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Αἰσθήματος

349. Ἐλλιποσύμφωνον

ο - εο - ειε - αοιαο

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἡλίου τῆς Ἐλευθερίας

350. Γρῖφος

ω X
ω ω X X
ἦ τί; σὺ ς
ω ω X X
ω X

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κάρμεν

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἀγαπητοὶ συνδρομηταί, ἐπανεργόμενος πρὸ τῶν στηλῶν τῆς ἀγαπητῆς «Διαπλάσεως», δηλῶ ὅτι ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν. Προτιμῶ τοποθεσίας καὶ καλλονάς. Ἀπάντησις ἀσφαλεστάτη. Διεύθυνσις: **Θεόδωρον Δ. Θεοχάρην, Poste-Restante, Χαλκίδα.** *(ΙΒ', 196)*

Ἀγαπητοὶ συνδρομηταὶ καὶ πατριῶται, ὑποστηρίξατε Σύλλογον «ΘΡΙΑΜΒΟΝ» **Θεόδωρος Θεοχάρης** *(ΙΒ', 197)*

Τὸν φίλτατον Κωνστ. Ἐμμ. Χριστοφίδην βραβευθέντα ἐν τῷ Διαγωνισμῷ τῆς Στενογραφίας, συγχαίρω ἐκ βάθους καρδίας καὶ τῷ εὔχομαι τὰ βέλτιστα.
Αἷμα τῆς Ἐλευθερίας. *(ΙΒ' 198)*

Μαγεμένο Ἀκρογιάλι, δέχομαι ἐὰν μοῦ ἀπαντήσετε. — ***Μυστηριώδης Συριανός,*** ἐκ Τήνου. *(ΙΒ', 199)*

Ἀνταλλάσσω c. p. μόνον μὲ τὸ ἐξωτερικόν. Προτιμῶ τοπεῖα. **Démétre B. Papadakis,** Syra (Grèce). *(ΙΒ', 200)*

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

Οἱ ΛΥΣΑΙ ΤΟΥ 32ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 297)

ΑΘΗΝΩΝ: Ρόζα Π. Δαμουλιάνου. Ἠλ. Π. Ψωμόπουλος, Ἀλέξ. Κ. Μωραΐτης, Ὀλυμπία Α. Δριτσα, Χρ. Κ. Κονδύλης, Βασιλικὴ Ματάλα.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Θεοδ. Γ. Βαρελᾶς, Εὐγενία Γ. Γιαννούση.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:

ΑΝΔΡΙΤΣΑΙΝΗΣ: Γιαν. Β. Παπανικολάου.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Στεφ. Ι. Παπαδάτος, Θεοδώρα Ι. Παπαδάτου, Χρ. Κ. Γεωργακόπουλος.
ΘΗΒΩΝ: Στυλ. Γ. Σκανδάλης.
ΚΑΜΑΡΑΙΣ: Παν. Γ. Ἀθανασόπουλος, Ἀργ. Δημόπουλος.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Σπ. Δεμπόνος, Κυρ. Δεμπόνος.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Παῦλος Ι. Δημητρακόπουλος.
ΚΟΡΩΝΗΣ: Π. Ἀντ. Ἀσκανας.
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Θεοχ. Ἀντωνόπουλος, Διονυσία Ρομπόλα, Ἑλένη Π. Ἰατροπούλου.
ΛΕΧΑΙΝΩΝ: Ρόδον τοῦ Μάτου, Ὄλγα Δ. Ἀνδρουτσοπούλου.
ΛΕΩΝΙΔΙΟΥ: Εὐτυχὴς Ψαρᾶς.
ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Θεοφ. Γ. Κοββαθᾶς.
ΠΑΤΡΩΝ: Ἀνεμώνη, Χαρ. Ἀν. Κοαβελιώτης, Ἀπόστ. Λ. Καγιάφας.
ΣΠΑΡΤΗΣ: Ἀβροκόμη Κυρούση.
ΣΥΡΟΥ: Σπ. Ι. Κολοκούρης (31-32), Λ. Λ. Δεκόν.
ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Κωνστ. Θ. Κριεμάδης.
ΤΥΡΝΑΒΟΥ: Ἄννα Στ. Παπαγιάννη.
ΦΙΛΙΑΤΡΩΝ: Δημ. Β. Τσάφος.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Θεοδ. Δ. Θεοχάρης, Ἀργυρὼ Ι. Μιχελῆ, Κικὴ Ἀριστ. Ἐυστρατιάδου, Δημ. Ἀλ. Παπαγιαννόπουλος.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Ν. Κοζαδίνος, Σοφία Κοζαδίνου.
ΔΥΡΡΑΧΙΟΥ: Π. Σ. Σαλαμπάνδας (31),
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Βασ. Θ. Οἰκονομίδης.
ΚΑΪΡΟΥ: Σπ. Γ. Ἀντωνίου (31-32).
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Ἰωάννα Κοβαλακίδου, Μαριάνθη Ε. Λογιωτατίδου (30, 31, 32).
ΣΑΜΟΥ: Ἰ. Στεφανίδου, Σαμία Ἥρα.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς δύο: ΜΑΡΙΑΝΘΗ Ε. ΛΟΓΙΩΤΑΤΙΔΟΥ ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ΧΡ. Κ. ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Ζακύνθῳ, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἕκαστος ἀπὸ τῆς Αὐγούστου.

Πλουσιάζουν λεπτὰ 90 διὰ τὸν πρόσχῃ Διαγ.

Οἱ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ Συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

ΤΡΙΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1912

Κατὰ τὰ προκηρυχθέντα, τὴν 15 Ἰουλίου τὸ ἀπόγευμα, ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα οἱ ἀριθμοὶ 1 ἕως 2643, οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς, τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ πληρώσαντες μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης συνδρομὴν ἐτησίαν, ἐννεάμηνον, ἑξάμηνον ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας συμπεριλαμβάνεται ἡ 15 Ἰουλίου. Ἐκληρώθησαν δὲ κατὰ σειρὰν οἱ ἑξῆς 50 ἀριθμοί:

1471, *ἐκέρδισεν ἐν ὡρολόγιον τῆς τσέπης.*

850, 1263, *ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 40 κατ' ἐκλογήν του.*

2275, 82, 1021, *ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 25 κατ' ἐκλογήν του.*

516, 1892, 1615, 117, *ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 15 κατ' ἐκλογήν του.*

628, 281, 2507, 1334, 4, *ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν Διαπλάσεως τοῦ προσεχοῦς ἔτους.*

1830, 1208, 2021, 791, 1530, *ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης».*

161, 2127, 1423, 1777, 984, 448, 2367, 1676, 205, 328, *ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἕνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Β' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων φρ. 3,50.*

39, 1562, 674, 1489, 136, 2595, 1854, 2121, 377, 2178, 537, 2228, 1317, 1142, 87, 2449, 1931, 2072, 2321, 583, *ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἕνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων 1 φρ.*

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν δώρων πρὸς μὲν τοὺς κατόχους τοῦ πρώτου καὶ τῶν τεσσαράκοντα τελευταίων ἀριθμῶν θὰ γίνῃ μαζὶ μὲ τὸ 35ον φύλλον τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος, χωρὶς νὰ δικαιοῦται τις νὰ ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπὸ τῆς τύχης ἀπονεμηθέντος αὐτῷ δώρου δι' ἄλλου, οὔτε ἴσης οὔτε κατωτέρας ἀξίας. Πρὸς δὲ τοὺς κατόχους τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκέρδισαν τόμους κατ' ἐκλογήν των, ἀπηυθύναμεν σήμερον ἐπιστολήν, παρακαλοῦντες αὐτοὺς νὰ μᾶς ὁρίσουν ποίους τόμους ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν.

Η ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΟΥ 1912 θὰ γίνῃ τὴν 15 Ὀκτωβρίου καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ συνδρομηταί, ὅσοι ἐπλήρωσαν ἤδη, ἢ θὰ πληρώσουν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς Κληρώσεως συνδρομὴν ἐτησίαν, ἢ ἐννεάμηνον, ἢ ἑξάμηνον, ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας νὰ συμπεριλαμβάνεται ἡ 15η Ὀκτωβρίου 1912. Εἶνε δὲ τὰ Δῶρα τῆς Τετάρτης Κληρώσεως ὅμοια μὲ τὰ τῆς ἀνωτέρω Τρίτης.

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἀγ. Θεοδώρων.—2317